

[Aksel Larsen.]

Det er det, der bevirker, at der ikke kan blive noget samarbejde, og vi har ikke mærket noget til, at regeringen i grunden var interesseret i et sådant samarbejde.

Finansministeren benyttede lejligheden til at takke alle ordførerne for tilslutning til tillægsbevillingslovforslaget. Jeg har ransaget min hukommelse; efter min bedste overbevisning er der ikke en eneste ordfører, der har sagt et ord om tillægsbevillingslovforslaget og heller ikke sagt noget om, at man tilslutter sig dette lovforslag. Det er nemlig kun et stykke papir, hvor en eller anden kontorist i finansministeriet har skrevet nogle tal sammen på det, der er bevilget af udgifter, og det, der er sket af indtægtsforandringer i det år, som sluttede den 31. marts. Dette her er ikke en finanslov, det er ikke et budget, som man naturligvis kunne tage politisk stilling til. Det er en registrering af det, som for længst er sket, og det er der da ingen der har følt trang til i denne politiske debat at sige noget om.

Men jeg kan da godt, når finansministeren vil have det, sige, at det er os sådan set temmelig ligegyldigt, om dette tillægsbevillingslovforslag bliver vedtaget eller ikke; men vi må fornuftigvis vedtage det, for det er jo noget, der er sket, det kan vi ikke give os til at ændre. Vi har derfor ikke i sinde, hvis tillægsbevillingslovforslaget kommer til afstemning under denne regering, at stemme imod det, absolut ikke.

Men så er der spørgsmålet om regeringens finanspolitik og dens finanspolitiske stramning, som skal gå videre. Man har alle mulige begrundelser, bl. a. at det er nødvendigt med en forbrugsbegrænsning, for ellers går det galt med valutaen, og jeg ved ikke hvad. Ja men sagen er netop, at der med føje kan rejses diskussion om, hvorvidt det er nødvendigt for regeringen og for landet at få så mange penge ind, hvorvidt det er nødvendigt at have et så stort kasseoverskud som det, man gerne vil budgettere med, og hvorvidt det er rigtige beregninger,

der ligger til grund for, at det i øvrigt skulle være nødvendigt at opkræve så meget i skatter.

Jeg er af den opfattelse, at den udskrivningsprocent, der er foreslået af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti på 82, er den rette, og jeg kan derfor absolut ikke godkende tanken om en udskrivningsprocent på 95. Men nu får vi altså at vide, at finansministeren havde været klar til at acceptere en procent på 92 eller muligvis 91, hvis oppositionen, eller hvis det, man kalder det store oppositionsparti, blot ville sige, at så ville de stemme for den pågældende paragraf i udskrivningslovforslaget og for selve loven. Det forekommer mig, at det er noget af det mest hårrejsende ansvarsløse, vi har været ude for. En regering kommer og siger: efter vor bedste overbevisning ruineres Danmark, hvis vi opkræver mindre end de 3.500 mill. kr. i skattestigning, hvis vi sætter procenten lavere end 95. Men, siger den, hvis der er andre, der vil være med, ja, så kan vi alligevel godt sætte den ned. Ja men det er jo det, vi skal have klaret. Har dette noget som helst med ansvarlighed og saglighed at gøre? Det forekommer os ikke. Der er blevet talt om, at det er ikke pokerspil, dette her. Nej, det er det ikke. Det ser mere ud til, at regeringen spiller sjavs om udskrivningsprocenten og om skatteindtægterne. Den er villig til at nøjes med 500 mill. kr. mindre, hvis bare socialdemokratiet vil stemme for det. Jeg finder det fuldkommen berettiget, at der i den situation er stillet et dagsordensforslag som det, der er foreslået af hr. Grünbaum, og som opfordrer regeringen til i hvert fald at give afkald på de 520 mill. kr., hvorom finansministeren har sagt, at dem ville han dog forhandle om, og det kunne han eventuelt affinde sig med i en bestemt politisk situation.

Nu er det efter finansministerens udtalelser klart, at dagsordensforslaget vil blive forkastet, og det bringer os i en helt anden situation, for hvis regeringen virkelig vil benytte sin majoritet til at forkaste dette i sig selv uhyre saglige forslag, denne opfor-